

MAGDOLNA

Vargha Gyuláné

Alig virradt az égen a pír,
Még el sem múltott a tengernyi kín,
Sötét drapériák még láthatók,
Még el sem némultak a lázadók ...

Még ott ül titokban a félelem,
Mint szürke köd a gyengéd szíveken,
Még hallható a gyilkosok szava.
- Ez ember biz Isten Fia vala!

Magdolna már buzgón útra kél,
Sápadtan, remegve magára néz ...
Menjek-e, induljak-e, mit tegyek?
Én gyöngé nő? ... De hálátlan legyek?

Nem, nem, megyek. De a kő oly nehéz,
Hogy minden erőm csak semmibe vész.
S a katonák, az erős vitézek,
Mit tesznek? Tán meg is fékeznének.

Mit törődöm vele! Máris megyek,
A Mesternek tisztességet teszek.
S elmegy. Kezében drága szelence,
Jó illat párolog dúsan belőle.

Nem is megy: rohan a köves utakon,
Gyászos alakja eltűnik azon.
Már látja a sírt, ... nincs a kő helyén,
Megborzad, remeg, s könny csillan szemén.

Betekint a sírba, de jaj, üres.
A félelem, sírás rajt erőt vesz.
Mint szárnyvesztett madárka leesett
A köre ... sírt, jajgatott, könnyezett.

Ott ül a kövön halott fehérén.
Ott ül, fürdik könnye tengerében ...
Mintha kövé lenne meredt ajka,
Mély sóhaját csak az Isten hallja.

Üres a koporsó ... Hol vagy Uram?!
Elvitték, ellopták, óh, jaj, jaj, jaj.
Ellopták ... Mit tegyek, hová menjek,
Hogy égő szívre balzsamot szedjek?

?Miért sírsz asszony, miért gyötör a kín?
Krisztust siratod? Föltámadott ím.
Helye üres, nem lakik ő sírban,
Nem tudod-é, mi van róla írva?

Őt ne keresd, ő feltámadott,
Halál felett győzelmet aratott.?
Angyal szava erőt adott belé,
Fölnéz és tekint Jeruzsálem felé.

?Magdolna mit sírsz, kit keressz te itt.
Miért folynak ömlő könnyeid??
Uram, én keresem Őt, a Mestert,
Kit megölnének - az Istenembert.

Őt keresem, a lelkem érte ég,
Csókolhatnám jóságos hűlt kezét.
Nárdusban mosnám véres homlokát,
Óh, csak láthatnám áldott, hű porát!

?Mária, én vagyok, kit te keressz
Föltámadtam, látom, hogy te szeretsz
Szűnjön a kétséged, újra élet vagyok!?
S Mária szeme a könnytől ragyog.

Megtalálta, kit halottnak gondolt,

Örömtől pirultan, lángolón szólt:
Rabbuni! Tiéd életem, Tiéd,
S megyek veled, hirdetem igéd.

S méne Magdolna, repült sebesen,
Benseje lángolt, ízott hevesen.
Halljad világ, ti átkos gonoszok,
Krisztus él, Krisztus él, föltámadott!

Forrás: www.keresztenydalek.hu